

Ian **Stewart**

Kufřík matematických záhad profesora Stewarta

 Π $\sqrt{49}$ $\lfloor x \rfloor$ $7!!$ $\pounds$ $,\bar{1}$ $A\spadesuit$ $[ab]$ $!5$ 37 e $A\delta$

edice aliter – svazek 70

Ian **Stewart**

Kufřík matematických záhad profesora Stewarta

Přeložili Lukáš Georgiev a Jiřina Vítů

Nakladatelství Dokořán

Ian Stewart
Kufřík matematických záhad
profesora Stewarta

Copyright © Joat Enterprises 2014

Translation © Lukáš Georgiev, Jiřina Vítů, 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Z anglického originálu *Professor Stewart's Casebook of Mathematical Mysteries* přeložili Lukáš Georgiev a Jiřina Vítů.

Odpovědný redaktor Zdeněk Kárník.

Redakce Marie Černá.

Sazba Karel Horák, obálka a konverze do elektronické podoby Michal Puhač.

Vydalo v roce 2021 nakladatelství Dokořán, s. r. o.,

Holečkova 9, Praha 5, dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz,
jako svou 1095. publikaci (349. elektronická).

ISBN 978-80-7675-002-9

Obsah

Úvodem: Představení Soamese a Watsupa	9
Poznámka k jednotkám	10
Skandál s ukradeným sovereignem 🔍	12
Číselná kuriozita	13
Kolejová bludiště	14
Soames se setkává s Watsupem 🔍	15
Geomagické čtverce	19
Jaký tvar má pomerančová slupka?	20
Jak vyhrát v loterii?	21
Strášílivý zločin Závažný incident se zelenými ponožkami 🔍	22
Po sobě jdoucí krychle	28
Adonis Asteroid Mousterian	28
Dvě čtvercové jednohubky	29
Přistižen s čistýma rukama	29
Dobrodružství lepenkových krabic 🔍	30
Posloupnost OBSESE	35
Narozeniny mají pozitivní vliv na délku života	36
Kalendářní data z matematického pohledu	36
Pes basketbalský 🔍	38
Digitální krychle	44
Narcistická čísla	45
Pí-filologie, pí-ezie a pí-ština	47
Bez nápovědy! 🔍	50
Stručná historie sudoku	52
Hexakosioihexekontahexafobie	54
Jednou, dvakrát, třikrát	56
Zákon zachování šťastné ruky	57

Případ otočených es 🔍	59
Nerozhodní rodiče	62
Paradox skládačky	62
Kočí dvířka plná strachu 🔍	63
Palačinková čísla	68
Trik s polévkovým talířem	69
Matematická haiku	72
Případ záhadného kola od vozu 🔍	73
Dvakrát dva	76
Záhada husího hejna ve tvaru V	77
Mnemotechnické pomůcky pro číslo e: éština	81
Úchvatné čtverce	82
Záhada čísla 37 🔍	83
Průměrná rychlost	84
Čtyři pseudoku bez nápovědy	85
Součet krychlí	86
Záhada odcizených lejster 🔍	88
Pán nad vším, kam jen oko dohlédne	91
Další číselná kuriozita	92
Problém neprůhledného čtverce	92
Neprůhledné mnohoúhelníky a kružnice	94
πd ?	95
Ve znamení jedničky 🔍	96
Pokrok v oblasti rozestupů prvočísel	101
Goldbachova hypotéza pro lichá čísla	102
Záhady světa prvočísel	104
Optimální tvar pyramid	112
Ve znamení jedničky: část druhá 🔍	116
Popletené iniciály	120
Eukleidovské bezděčné čmárání	121
Efektivita Eukleidova algoritmu	125
123456789 krát X	127
Ve znamení jedničky: část třetí 🔍	127
Taxíková čísla	131
Posuvná vlna	133
Písečná záhada	135

Eskymácké π	137
Ve znamení jedničky: část čtvrtá – dokončení 🔍	137
Vážně dismutováni	140
Házení férovou mincí není fér	141
Korespondenční hra pokeru	143
Vyloučení nemožného 🔍	148
Síla mužů	151
Důkaz, že Země je kulatá	153
123456789 krát X (pokračování)	157
Cena za slávu	158
Záhada zlatého kosočtverce 🔍	158
Mocninná aritmetická posloupnost	160
Proč bublinky v Guinnessu klesají dolů?	161
Náhodná harmonická řada	164
Psí rvačka v parku 🔍	166
Jak vysoký je tamhleten strom?	167
Proč mají moji přátelé víc přátel než já?	168
Není ta statistika báječná?	171
Dobrodružství šesti hostů 🔍	171
Jak zapisovat velmi velká čísla	175
Grahamovo číslo	179
Když to hlava nebere	181
Aféra nadprůměrného vozky 🔍	182
Slovní krychle s pastí na myši	184
Sierpiňského čísla	185
James Joseph Kdo?	187
Bafflehamské vloupání 🔍	188
Biliardté desetinné místo π	189
Je π normální?	191
Matematik, statistik a inženýr...	193
Wadaova jezera	194
Velký Fermatův limerik	198
Jak se Malfatti spletl 🔍	198
Kvadratické zbytky	201
Házení mincí přes telefon	204
Jak zastavit nechťené ozvěny	206

Záhada univerzální dlaždice 🔍	209
Zašmodrchaná hypotéza	216
Smlouva s ďáblem	217
Neperiodické dláždění	217
Věta o dvou barvách 🔍	220
Věta o čtyřech barvách v prostoru	222
Komický kalkulus	225
Erdősova diskrepance	225
Řecký integrátor 🔍	228
Součty čtyř krychlí	233
Jak levhart ke svým skvrnám přišel	235
Opravdu mnoho mnohoúhelníků	237
Prísne tajné	238
Příběh s veslujícími muži 🔍	238
Patnáctka	243
Záhadná šestka	245
Jednoduché jako abc	247
Prstence z platónských těles	249
Problém příkolíčkováného čtverce	252
Nemožná trasa 🔍	254
Závěrečný problém 🔍	258
Návrat 🔍	260
Závěrečné řešení	262
Objasnění záhad	265
Poděkování	325

Úvodem: Představení Soamese a Watsupa

Kniha *Kabinet matematických kuriozit profesora Stewarta* se na pultech knihkupectví v Británii objevila před Vánoci roku 2008. Čtenáři si pravděpodobně oblíbili tu nahodilou kombinaci leckdy bizarních matematických triků, hříček, výstředních momentů ze života matematiků, útržků překvapujících informací, vyřešených i nevyřešených problémů, prapodivných polofaktů a příležitostně také delších a serióznějších kapitol o nejrůznějších tématech, jako jsou například fraktály, topologie nebo velká Fermatova věta. V roce 2009 tedy následovala kniha *Truhlice matematických pokladů profesora Stewarta*, která pokračovala ve stejném stylu, ale byla propikována pirátskou tematikou.

Říká se, že do třetice všeho dobrého a že trojka je ideální k završení trilogie. Díky někdejší proslulosti *Stopařova průvodce galaxií* Douglase Adamse nakonec víme, že čtyřka a pětka jsou ještě lepšími čísly, ale trojka pro začátek postačí. Po pětileté odmlce tedy přichází *Kufřík matematických záhad profesora Stewarta*. Tentokrát je tu však nový moment. Stejně jako v předchozích knihách tu najdete krátké kapitoly o bizarních margináliích, jako je například Hexakosioihexekontahexafobie, Zašmodrchaná hypotéza o treklu, Jaký tvar má pomerančová slupka, Posloupnost OBSESE nebo Eukleidovské bezděčné čmárání. Stejně tak nechybí ani kapitoly o důležitějších problémech, vyřešených i nevyřešených: palačinková čísla, Goldbachova hypotéza, Erdősova diskrepance, problém vepsaného čtverce nebo domněnka abc. Nechybí ani vtipy, poezie či krátké anekdoty. Zmíníme také nečekané možnosti uplatnění matematických metod na různé přírodní úkazy: letové formace divokých hus, shluky slávek jedlých, leopardy skvrnité nebo bublinky v pivu Guinness. Tento různorodý materiál je však nyní proložen sérií epizod, jejichž hlavním hrdinou je detektiv z viktoriánské Anglie a vypráví je jeho asistent, původní profesí lékař – ano, je mi jasné, co si asi říkáte. Jenže já na tuto myšlenku přišel a začal ji rozvíjet nejméně rok *předtím*, než se na televizních obrazovkách objevila veleúspěšná moderní adaptace příběhů oblíbených postav sira Arthura Conana Doylea ztělesněných Benedictem Cumberbatchem a Martinem Freemanem. (Přísahám.) Navíc *nejde o tutěž*

dvojici postav, a to ani v podobě, jak je vykreslena v původních příbězích sira Arthura. Ano, tihle moji hoši sice žijí ve stejné době, ale bydlí *naproti přes ulici* – v čísle 222B. A právě odtud závistivě pozorují zástupy bohatých klientů, kteří si podávají dveře u mnohem proslulejšího dua. A čas od času jim na stole přistane případ, nad nímž jejich hvězdní sousedé ohrnuli nos anebo který se jim z nějakého důvodu nepovedlo vyřešit: takové jsou například záhady v kapitolách Ve znamení jedničky, Rvačka psů v parku, Kočičí dvířka plná strachu nebo Řecký integrátor. V takových chvílích Hemlock Soames a dr. John Watsup nažhaví své mozkové závity, napnou sílu svého charakteru a ukážou, co v nich dřímá – a nakonec triumfálně přemohou všechna protivenství a svými výsledky převáží i nedostatečnou propagaci.

Uvidíte, že tyto příběhy jsou *matematickými* záhadami se vším všudy. Jejich vyřešení předpokládá matematický zápal a schopnost jasného úsudku – vlastnosti, které Soamesovi ani Watsupovi rozhodně nechybějí. Tyto kapitoly jsou označeny symbolem 🔍. V průběhu líčení se dozvíme i o Watsupově předchozí kariéře vojenského lékaře v al-Džibrajistánu a Soamesových zápasech s jeho úhlavním nepřítelem, profesorem Mogiartym, které na konci nevyhnutelně vyústí ve fatální souboj na skalním útesu nad Schtickelbašskými vodopády. A konečně je třeba říci, že máme obrovské štěstí, že dr. Watsup zaznamenal mnohá z jejich společných pátrání ve svých pamětech a nepublikovaných poznámkách. Musím vyjádřit velké díky jeho potomkům Underwoodovi a Verity Watsupovým, že mi umožnili volný přístup do jinak nedostupného rodinného archivu a byli tak laskaví a svolili, abych zde citoval úryvky z mnoha dokumentů.

Coventry, březen 2014

Poznámka k jednotkám

V Soamesově a Watsupově Británii se nepoužívaly dnes nejběžnější metrické měrné jednotky, ale jednotky imperiální, a ani měna se nepočítala v násobcích deseti. Americký čtenář ovšem nebude mít s imperiálními jednotkami potíže, i když připouští-

me, že jednotka galon je na každé straně Atlantiku jiná – ta se ale v této knize nevyskytuje. Z důvodu konzistence používáme jednotky viktoriánské doby i u předmětů mimo Soamesův a Wat-supův kánon, s výjimkou míst, kdy linka příběhu vyžaduje užití metrických jednotek.

Níže uvádím stručný přehled užitých jednotek a jim odpovídajících jednotek metrických či decimálních.

Ve většině případů na konkrétních jednotkách zas až tolik nezáleží. Při čtení můžete čísla ponechat beze změn a jen si odmyslet palce nebo yardy a místo nich si představit blíže neurčenou „jednotku“. Anebo si vybrat libovolnou jednotku, která vám vyhovuje (například yard nemá do metru daleko).

Jednotky délky

1 stopa (ft) = 12 palců (in), 304,8 mm

1 yard (yd) = 3 stopy, 0,9144 m

1 míle (mi) = 1 760 yardů = 5 040 stop, 1,609 km

1 league, pěší hodina (lea) = 3 míle, 4,827 km

Jednotky hmotnosti

1 libra (lb) = 16 uncí (oz), 453,6 g

1 kámen (st) = 14 liber, 6,35 kg

1 hundredweight (cwt) = 14 liber, 50,8 kg

1 tuna (t) = 20 hundredweightů, 1 016 kg

Jednotky měny

1 šilink (s) = 12 pencí (d), 5 nových pencí

1 libra (£) = 20 šilinků = 240 pencí

1 sovereign = 1 libra (mince)

1 guinea = 21 šilinků (£1.1s), 1,05 £

1 koruna = 5 šilinků, 25 nových pencí

Thruppeny bit – hovorový výraz pro třípencovou minci

Soukromý detektiv vytáhl z kapsy peněženku, aby se znovu přesvědčil, že ještě pořád čpí prázdnotou, a povzdychl si. Bloumal u okna svého podnájmu v čísle 222B a mrzutě hleděl na ulici pod sebou.

V klepotavém rachocení projíždějících povozů bylo možné z dálky zaslechnout tóny jakési irské melodie, obratně vyluzované na rozvrzané housle. Soames zíral na zástupy lidí, kteří si podávali dveře naproti u kanceláře jeho slavného konkurenta. Ten chlap je vážně *nesnesitelný*! Od pohledu šlo většinou o lidi z bohaté vyšší třídy – zámožné měšťany a příslušníky aristokracie. A ti z nich, kteří dojem zámožnosti nebudili, členy bohaté vyšší třídy až na pár výjimek jednoduše *zastupovali*.

Povzdychl si. Zločinci zřejmě nepáchají ty správné zločiny a nevybíjejí si své spády na takových lidech, kteří by mohli vyhledat jeho služby – služby Hemlocka Soamese.

Během posledních dvou týdnů byl Soames nucen závistivě sledovat, jak se u domněle nejlepšího detektiva na světě – nebo přinejmenším v Londýně, což je ve viktoriánské době skoro totéž – nechává ohlašovat jeden klient za druhým. A zvonek u jeho vlastních dveří zatím zůstával němý, nezaplacené účty na stole se hromadily a paní Soapsudová hrozila vystěhováním.

Ve složce s případy měl pouze jediný. Lord Ehmpshewk-Poolpittle, majitel hotelu Glitz, má podezření, že jeden z jeho číšníků odcizil zlatý sovereign, minci v hodnotě jedné libry šterlinků. Popravdě by jeden takový sovereign právě teď samotnému Soamesovi náramně bodnul. Ale přijít si na takovou částku nefér způsobem by jen sotva vyvážilo nechtěnou pozornost senzacechtivého tisku, na němž – ať je to jakkoli smutné – závisela jeho budoucnost. Soames pročetl své poznámky k případu. Tři přátelé, Armstrong, Bennet a Cunningham, společně povečeřeli a popili v hotelové restauraci a při placení obdrželi účet na 30 liber. Každý z nich dal číšníkovi Manuelovi deset zlatých sovereignů. Pak však vrchní zjistil, že na účtu je chyba a útrata ve skutečnosti činí jen 25 liber. Předal číšníkovi pět sovereignů, aby je vrátil hostům. Vzhledem k tomu, že 5 liber nelze dělit třemi, Manuel se rozhodl ponechat si

dvě libry jako spropitné a vrátil každému z hostů jeden sovereign s tím, že mají štěstí, že dostanou něco zpět.

Hosté souhlasili a vše bylo v nejlepším pořádku, dokud si vrchní nevšiml, že počty nesouhlasí. Každý z hostů nyní platil 9 liber, což celkem činí 27 liber. Manuel měl v kapse další dvě libry, což dohromady dává součet 29 liber.

Takže jedna libra chybí.

Lord Ehmpshewk-Poolpittle byl přesvědčen, že ji odcizil Manuel. Soamesovi bylo jasné, že i když jsou důkazy proti němu dost vachrlaté, jeho budoucnost závisí na úspěšném vyřešení případu. Kdyby dostal výpověď, jen těžko by se špatnými referencemi sháněl jiné místo.

Kam se poděla ta z(a)tracená libra?

Odpověď najdete na straně 265.

Číselná* kuriozita

Úspěšná detektivní práce z velké části závisí na schopnosti najít opakující se vzor. Soamesova prozatím nepojmenovaná a nevydaná monografie, v níž lze najít dva tisíce čtyřicet osm poučných příkladů a vzorů, obsahuje také následující příklad.

Vypočtete:

$$11 \times 91,$$

$$11 \times 9\,091,$$

$$11 \times 909\,091,$$

$$11 \times 90\,909\,091,$$

$$11 \times 9\,090\,909\,091.$$

Soames obvykle k násobení používal pěkně postaru tužku a papír.

* Mnohé příklady z této kompilace, které se přímo nevážou ke konkrétním kriminálním případům, byly získány z rukopisných poznámek, jejichž část byla se Soamesovým svolením sebrána a publikována pod názvem *Zápisky z archivu kriminalistických anomálií dr. Watsupa*, a budou zde reprodukovány bez dalšího upozornění. Některé z nich jsou novějšího data, jak je postupně přidávali pořadatelé Watsupova literárního odkazu. Pozorný čtenář tyto anachronismy jistě hned rozpozná.

Jestli si moderní čtenář ještě vzpomene, jak se to dělá, může to zkusit také. Samozřejmě lze použít i kalkulačku, ale přístroje mají někdy sklony k zaplnění displeje a vyčerpání zásoby číslic. Tento vzorec totiž stejným způsobem pokračuje donekonečna: to nelze dokázat na kalkulačce, zato důkaz staromódní metodou je celkem snadný. Dokážete *bez dalšího počítání* určit, kolik je

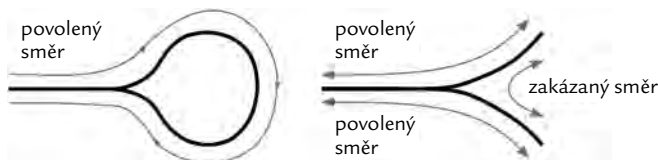
$$11 \times 9090909090909091?$$

A nyní o něco těžší otázka: proč to tak funguje?

Odpovědi najdete na straně 266.

Kolejová bludiště

Lionel Penrose vynalezl variaci na tradiční bludiště: železniční labyrinty. V nich se vyskytují křižovatky jako na železničních tratích a je nutné se zde pohybovat po trase, jakou by mohl projet vlak, tedy po trase bez ostrých zatáček. Představují dobrý způsob, jak vtěsnat komplikované bludiště do malého prostoru.

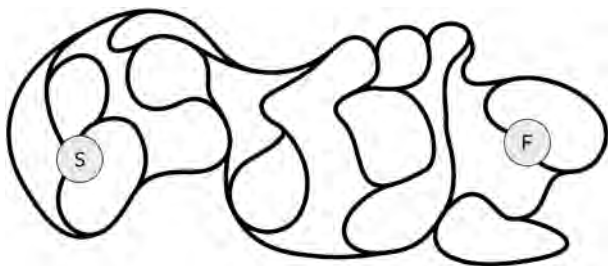

Povolené a zakázané směry průchodu křižovatkou.

Jeho syn Roger Penrose je také matematikem. Otcovu myšlenku rozvinul ještě dál. Jedno z jeho bludišť je vytesáno do kamenného monumentu Millennium Bench v obci Luppitt v jihoanglickém hrabství Devon. Tamní bludiště je celkem složité, takže zde pro ilustraci uvedeme jednodušší úlohu k řešení.

Mapa na obrázku níže ukazuje železniční síť společnosti Retard Jet, a.s. Vlak v 10:33 vyjíždí ze stanice S a musí dojet do cílové stanice F. Nesmí měnit směr tak, že se zastaví a rozjede pozpátku, ale na úsecích, které navazují na uzavřenou smyčku, může jet v obou směrech. V uzlech, kde se spojují dvě větve, může vlak

pokračovat po kterékoli hladce navazující větvi. Jakou trasou má vlak jet?

Bludiště.

Odpověď a další informace včetně odkazu na bludiště na monumentu Luppitt Millennium Bench najdete na straně 267.

Soames se setkává s Watsupem

Z nebe se snášelo jemné mrholení, zdánlivě krotké, ale přitom prosakující až na kůži. Voda dopadala bez rozdílu na hlavy počestných i daremných Londýňanů, kteří v jednom splývajícím davu chvátali po Baker Street za svými bohulibými i hanebnými záležitostmi a jen s obtížemi se vyhýbali kalužím. Detektiv, který na svou slávu teprve čekal, zaujímal obvyklou pozici u okna a bez známky naděje zíral do podmračeného odpoledne. Pod vousy si bručel cosi o mizerné finanční situaci a utápěl se v chmurách. Díky chirurgicky přesnému vyřešení skandálu s ukradeným sovereignem si vydělal dost na to, aby se alespoň na čas vyhnul natažené dlani paní Soapsudové. Teď už ale příval emocí z úspěchu opadl, a tak se znovu cítil osamělý a nedoceněný.

Možná potřebuje podobně smýšlejícího společníka? Někoho, kdo by sdílel jeho každodenní boj proti zločinu, vendetu vůči zlu ve všech podobách i intelektuální zápasy při rozmotávání spleti stop a hledání důkazů, které pachatelé tak lehkovážně rozsévají po okolí svých činů... Ale kde ho hledat? Neměl ponětí.

Z pochmurného zadumání jej vyrušil pohled na hřmotnou

postavu, která cílevědomě kráčela ke kanceláři na protější straně ulice.

Soames svým instinktem odhadl muže na vojenského lékaře, nedávno penzionovaného z armády. Měl dobře padnoucí oděv i obuv – zjevně tedy další zámožný klient pro toho přeceňovaného osla Hol-

Ale ne! Podívejme se! Muž přezkoumal číslo domu, zavrtěl hlavou a otočil se na podpatku. Při přecházení ulice jen tak tak stačil uskočit z cesty projíždějícímu kočáru. Tvář mu sice zakrýval lem klobouku, ale řeč jeho těla prozrazovala až téměř zoufalé odhodlání. Soamesův zájem se rozhořel naplno. Když se na mužův zevnějšek zaměřil pozorněji, došlo mu, že jeho kabát není nový, jak se původně domníval. Soudě podle stehů si ho nechal odborně opravit... ano, na Old Compton Street. A to nejspíš ve čtvrtek, když mívá krejčovská mistrová půlden volna. Všiml si totiž, že na spodním lemu látka dobře nelícuje, takže si svůj první dojem ohledně dokonalého zevnějšku mírně opravil. To už ale muž zmizel z dohledu, směrem k průjezdu do jejich domu.

Vzápětí zařinčel domovní zvonek.

Soames vyčkával. Zaklepání na dveře ohlásilo ztrápenou bytnou, oděnou do obvyklých šatů s květinovým potiskem a rozměrné zástěry. Paní Soapsudová se konečně zas dočkala nějaké návštěvy. „Přišel za vámi jakýsi džentlmen, pane Soamesi,“ zafuněla. „Mám ho uvést nahoru?“

Soames přikývl a paní Soapsudová shrbeně zamířila po schodech dolů. O minutu později se ozvalo další zaklepání a do místnosti vešel lékař, jehož předtím pozoroval na ulici. Soames gestem přikázal bytné zavřít dveře a odebrat se na své obvyklé místo za síťovanými záclonami v salonu v přízemí, čehož uposlechla jen se zjevnou nechutí.

Když muži osaměli, přichozí se na chvilku mlčky zaposlouchal a pak náhle dveře trhnutím otevřel a poodstoupil stranou, aby mohla paní Soapsudová volně vpadnout bokem do místnosti.

„Já jsem jenom – ehm – chtěla vyprášit rohožku,“ vysvětlovala, sbírajíc se z podlahy. Soames tiše poznamenal, že by sama potřebovala vyprášit, bezbarvě se usmál a pokynul jí k odchodu. Dveře se opět zavřely.

„Tady je moje vizitka,“ pravil muž.

Soames bez přečtení položil kartičku na stůl lícem dolů a zkoumavě si příchozího prohlížel od hlavy až k patě. „Moc toho na vás k identifikaci není,“ utrousil po chvilce.

„Prosím?“

„Samozřejmě krom toho, co je zcela očividné. Poslední čtyři roky jste žil v al-Džebrajistánu, kde jste sloužil jako lékař u šestého královského dragounského pluku. V bitvě u Qua'draatu jste jen o vlásek unikl vážnému zranění. Krátce poté vaše služba skončila, a tak jste se – po určité době sebezpytování – rozhodl k návratu do Anglie, k čemuž došlo začátkem tohoto roku.“ Soames na muže zaměřil ještě pronikavější pohled a dodal: „Chováte čtyři kočky.“

Muži poněkud poklesla čelist, zatímco Soames otočil vizitku. „Dr. John Watsup,“ četl. „Lékař 6. královského dragounského pluku ve výslužbě.“ Ve tváři se mu na znamení správného úsudku nezračily žádné emoce – zjevně vše považoval za evidentní danost. „Prosím, pane, sedněte si a řekněte mi o zločinu, jehož jste obětí. Mohu vás ujistit, že –“

Watsup propukl v srdečný smích. „Pane Soamesi, jsem velmi potěšen, že vás konečně poznávám, neboť vaše proslulost se šíří do daleka. Vaše dedukce o mé osobě dokazují, že všechny ty chvalozpěvy na vás jsou zcela namístě. A ta skromnost – to jste také celý vy. Ale já tu nejsem v první řadě jako potenciální klient. Chci se ucházet o místo ve vašich službách. Lékařský obor pro mě ztratil správný náboj – kdybyste viděl a zažil jen část z toho, co já na frontě, měl byste pochopení. Ale ještě pořád jsem mužem činu, který miluje akci a vzrušení, stále ještě mám svůj služební revolver a... mimochodem, jak jste to *všechno uholdl*?“

Soames potlačil nutkavý pocit, že si jej host plete s obyvatelem domu číslo 221B, a posadil se naproti Watsupovi. „Sire, podle držení těla jsem vás tipoval na vojáka z povolání, ještě než jste přešel ulici. Dostal jsem do vínku až nadpřirozeně bystrý zrak, takže jsem si všiml, že máte ruce lékaře – silné a obratné, a přitom bez zarudlých mozolů, které by prozrazovaly tvrdou manuální práci. V prosinci loňského roku psali v *Timesech*, že vojenská mise v al-Džebrajistánu po čtyřech letech končí a že šestý královský dragounský pluk se po závěrečné bitvě u Qua'draatu, kterou vy-

hrál jen za cenu značných ztrát, vrací zpátky do Anglie. Nosíte boty od stejnojmenné a charakter jejich opotřebení prozrazuje, že jste zpátky v Anglii už nějakou dobu. Čelist vám lemuje úzká jizva, už skoro zhojená, kterou podle všeho způsobila kulka z muškety jiné než evropské výroby. Shodou okolností jsem totiž autorem stručné monografie na téma střelných poranění na bojištích Dálného východu – někdy vám z ní musím něco přečíst. Jste mužem činu, což ukázal způsob, jakým jste se vypořádal se špehováním paní Soapsudové, takže ze služby v armádě byste jistě neodešel dobrovolně. Kdybyste byl potupně propuštěn, všiml bych si toho v některém z bulvárních plátků, ale nic podobného se poslední dobou nepsalo. Na kabátě se vám zachytily chlupy čtyř různých kočičích plemen. Nejsou to jen čtyři barvy – což by mohlo ukazovat na jedinou kočku želvovinového nebo májového zbarvení –, ale ty chlupy mají různé délky a strukturu... plemena vám jistě vyjmenovávat nemusím.“

„Úžasné!“

„Abych byl upřímný, musím připustit, že vaše tvář je mi odněkud povědomá. Jsem si jistý, že – ach, ano! Mám to! Článek z *Chronicle* z minulého týdne, s fotografií... Dr. John Watsup, původní autor známého úsloví ‚A co dál, doktore?‘. Vaše proslulost předčí tu moji, pane.“

„Jste velmi laskavý, pane Soamesi.“

„Nikoli, jen strážlivý v úsudku. Ale máme-li spolupracovat, musíte mě přesvědčit, že umíte nejen jednat, ale také *myslet*. Pojďme si to vyzkoušet.“ A Soames napsal na zadní stranu obálky číslice

4 9.

„Doplňte sem jeden běžný aritmetický symbol tak, aby výsledkem bylo celé číslo v rozmezí 1 až 9.“

Watsup soustředěním sešpulil rty. „Znaménko plus... ne, 13 už je moc. Minus také ne – to by byl výsledek záporný. Násobení ani dělení taky nejde použít. Samozřejmě! Druhá odmocnina! Ach, to také ne: $4\sqrt{9} = 12$, to je zase moc velké.“ Poškrábal se na hlavě. „Jsem v koncích. Myslím, že to nejde.“

„Ujišťuji vás, že řešení existuje.“

Ticho narušovalo jen tikání hodin na křbové římse. Náhle se

Watsupova tvář rozjasnila. „Mám to!“ Uchopil obálku, připsal na ni jediný symbol a podal ji Soamesovi.

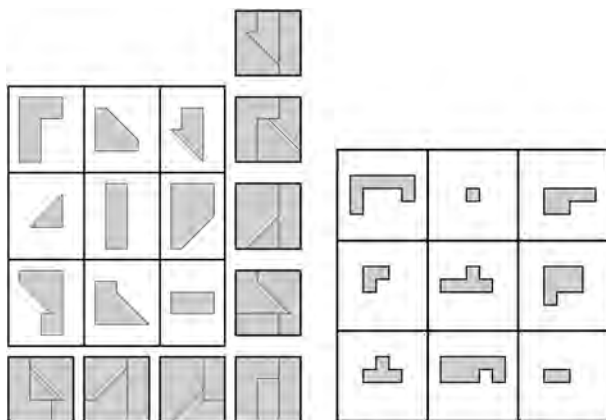
„První úkol jste splnil, doktore.“

Co napsal Watsup na obálku? Odpověď najdete na straně 268.

Geomagické čtverce

Magické čtverce jsou sestaveny z čísel, která dávají po řádcích, sloupcích i diagonálách vždy tentýž součet. Lee Sallows vymyslel geometrickou obdobu tohoto principu, tedy geomagické čtverce. V tomto případě jde o čtverec, jehož jednotlivá políčka vyplňují geometrické dílky různých tvarů, z nichž lze vždy po řádcích, sloupcích i diagonálách seskládat tentýž výsledný tvar. Jednotlivé díly skládačky je povoleno otáčet i zrcadlově překlápět. Na levém obrázku je předveden princip; na pravém obrázku najdete úlohu k řešení. *Odpověď najdete na straně 268.*

Sallows našel také mnoho dalších geomagických čtverců a dokázal najít i různá zobecnění, jako například geomagický trojúhel-

Dva z geomagických čtverců, které našel Lee Sallows. Cílem je sestavit z dílků v řádcích, sloupcích i diagonálách pokaždé skládačku stejného tvaru. *Vlevo:* Vyřešená úloha. *Vpravo:* Vaší úlohou je najít řešení, jak dílky v řádcích, sloupcích a diagonálách sestavit vždy do stejné skládačky.

ník. Více se o nich dočtete v časopise *Mathematical Intelligencer* 33, č. 4 (2011), s. 25–31 nebo na webové adrese

<http://www.GeomagicSquares.com/>.

Jaký tvar má pomerančová slupka?

Pomeranč je možné oloupat mnoha způsoby. Někdo kůru loupe po malých kouscích, jiný se zase snaží slupku oloupat pokud možno najednou, v jediném kusu. V praxi z toho obvykle vznikne několik nepravidelných kusů kůry a spousta šťávy. Jsou ale také systematictí jedinci, kteří při loupání pomeranče pečlivě nožem odřezávají shora dolů spirálový pás kůry. Já osobně dávám přednost rychlé konzumaci i za cenu nepořádku na stole, ale teď proberme jiný případ.

Vlevo: Loupání pomeranče nožem. Uprostřed: Oloupaná kůra, rozprostřená do roviny. Vpravo: Cornuova spirála.

V roce 2012 si Laurent Bartholdi a André Henriques položili otázku, jaký tvar bude mít kůra pomeranče, když ji oloupeme a rozložíme do roviny. Použili skalpel a dávali si pečlivý pozor, aby odkrajovaný pás kůry měl stále stejnou šířku. Získaný tvar jim připomínal proslulou matematickou spirálu se dvěma rameny, zvanou Cornuova či Eulerova spirála, klotoida, anglicky také „spiro“.

Křivka vešla ve známost roku 1744, kdy Euler objevil jednu z jejích základních vlastností – totiž, že její křivost ($1/r$, kde r je poloměr ideální vepsané kružnice) je v každém bodě přímo úměrná vzdálenosti proběhnuté po křivce, měřeno od jejího středu. Čím dále se po křivce posouváme, tím zakřivenější („utaženější“) je – jednotlivé smyčky spirály se nacházejí stále těsněji u sebe. Na stej-

nou křivku natrefil také fyzik Marie Alfred Cornu při zkoumání difrakce světla na rovné hraně. Projektanti železničních tratí tuto křivku používají k vytvoření hladkého přechodu mezi rovným a kruhovým úsekem.

Bartholdi s Henriquesem ukázali, že podobnost mezi pomerančovou slupkou a tímto tvarem není náhodná. Sestavili rovnici popisující tvar pomerančové slupky pro libovolnou pevnou šířku odkrajovaného pásu a dokázali, že když tuto šířku neustále zmenšujeme, tvar slupky se čím dál více přibližuje Cornuově spirále. Svůj objev doplnili poznámkou, že „tato spirála byla v historii matematiky objevena už mnohokrát; my jsme na ni narazili při snídani“.

Další informace najdete na straně 269.

Jak vyhrát v loterii?

Všimněte si, prosím, toho otazníku.

Kdo chce vyhrát v Britské národní loterii (nepřilíš nápaditě nazvané „Lotto“), musí uhodnout šest čísel v rozmezí 1–49, která se v den tahu losují z osudí losovacího zařízení. Existují i způsoby, jak vyhrát menší částky v některém nižším pořadí, ale my se zde přidržíme hlavní ceny. Míčky jsou losovány v náhodném pořadí, ale tažená čísla se potom seřadí vzestupně, takže každý snadno vidí, zda vyhrál nebo ne. Takže například tah

13 15 8 48 47 36

se následně seřadí do posloupnosti

8 13 15 36 47 48,

takže v tomto případě je nejmenším číslem 8, druhým nejmenším 13 a tak dále. Budeme tedy nadále předpokládat, že každá tažená šestice je uspořádaná podle velikosti a jako „1. číslo“ budeme označovat to nejmenší, „2. číslo“ druhé nejmenší a tak dál.

Teorie pravděpodobnosti nám říká, že pokud je vytažení každého čísla stejně pravděpodobné, jak by tomu mělo být, potom pro výběr šestice čísel platí:

Největší pravděpodobnost být 1. číslem tažené šestice má číslo 1.

Největší pravděpodobnost být 2. číslem tažené šestice má číslo 10.

Největší pravděpodobnost být 3. číslem tažené šestice má číslo 20.

Největší pravděpodobnost být 4. číslem tažené šestice má číslo 30.

Největší pravděpodobnost být 5. číslem tažené šestice má číslo 40.

Největší pravděpodobnost být 6. číslem tažené šestice má číslo 49.

Tato tvrzení jsou pravdivá. První platí, protože když je taženo číslo 1, pak musí být bez ohledu na další události nejmenší. Číslo 2 se však může stát, že je taženo i číslo 1 a vmáčkne se pod něj. Následkem toho je o něco méně pravděpodobné, že číslo 2 bude po vytažení všech šesti míčků tím nejmenším. Podobná úvaha platí pro poslední tvrzení; úvahy pro ostatní čísla jsou jen o málo složitější.

Dobře, toto jsou matematická fakta. Takže to vypadá, že by bylo možné zvýšit šance na výhru tím, že na tiketu zaškrtneme kombinaci

1 10 20 30 40 49,

protože každé z těchto čísel má největší pravděpodobnost, že se objeví na dané pozici.

Je to pravda? Odpověď najdete na straně 269.

Strašlivý zločin Závažný incident se zelenými ponožkami

„Zahřívacím kolem jste úspěšně prošel, doktore. Ale teď přijde opravdová zkouška – podíváme se, jak si vedete při kriminálním vyšetřování.“

„Jsem připraven, pane Soamesi. Kdy začneme?“

„Pustíme se do toho bez okolků.“

„Souhlasím, jsme přece muži činu, jak se patří. Co to bude za případ?“

„Váš vlastní případ.“

„Ale –“

„Jestli se nepletu, přišel jste sem nejen hledat práci, ale kromě toho jste také obětí zločinu. Nebo se mýlím?“

„Ne, ale jak jste –“

„Hned ve dveřích jsem z vás instinktivně vycítil, že hledáte pomoc. Sice jste se snažil nedávat nic najevo, ale bylo to poznat z vašeho výrazu i držení těla. Svou dedukci jsem si chtěl ověřit zmínkou o ‚zločinu, který na vás byl spáchán‘, jenže vaše reakce byla vyhybavá. Uvedl jste, že nepřicházíte *v první řadě* jako potenciální klient.“

Watsup si povzdychl a sesunul se hlouběji do židle. „Bál jsem se, že by zmínka o mém vlastním případu negativně ovlivnila vaše rozhodování a že byste mé služby odmítl. Mohl byste si myslet, že se z vás jen snažím zadarmo vytáhnout rozumy. Ale vy jste mě zase dokonale prokoukl, pane Soamesi.“

„To bylo nevyhnutelné. A možná bude lepší, když upustíme od formalit. Říkejte mi prostě ‚Soamesi‘. A já vám budu říkat ‚Watsupe‘. Souhlasíte?“

„Je mi ctí, pane – totiž, Soamesi.“ Zjevně dojatý Watsup se na chvílku odmlčel. „Jde o obyčejnou záležitost, s jakou jste se setkal už mnohokrát.“

„Vloupání.“

„Ano. Jak to víte? No, na tom nesejde. Stalo se to letos na začátku roku. Hned jsem vyhledal odbornou pomoc tamhle u vašeho konkurenta naproti přes ulici. Jenže případ se ani po měsíci naprosto nikam nepohnul a nakonec ten génius prohlásil, že na tak triviální záležitost nebude plýtvat svým talentem, a ukázal mi dveře. A když jsem se pak šťastnou shodou okolností doslechl o vašich znamenitých skutcích, napadlo mě, že i když si na tom ten výtečník vylámal zuby, vy to určitě vyřešíte.“

Watsupovi bylo jasné, že těmito slovy vzbudil plnou Soamesovu pozornost.

„Slibuji, že při objasňování tohoto zločinu přispěji, co mi jen síly stačí, abych vám dokázal, že k něčemu opravdu jsem,“ za-

říkal se Watsup s pohnutím v hlase. „Kdybychom uspěli – ne, chci říct, až uspějeme – moje šance na trvalé angažmá se určitě zvýší. Nemám sice na zaplacení vašeho honoráře, ale můžu vám nabídnout své služby na dva měsíce zcela zdarma. A během té doby zajistím stálý přísun klientů tím, že budu chválu na vás šířit v řadách aristokratické smetánky – což by nakonec nám oběma mělo stačit k obživě a pohodlnému vedení skromné detektivní kanceláře.“

„Připouštím, že taková nabídka má něco do sebe,“ pravil zadumaně Soames. „Už nějakou dobu hledám osobu, jakou naši zaoceánští přátelé často označují slovem ‚parták‘. Dalším střípkem, který mi napovídá, že byste se mi náramně hodil, je vaše expozé ve věci všetečnosti mé bytné. Ehm – když už mluvíme o mé bytné, neměl byste náhodou u sebe pět liber, samozřejmě čistě teoreticky? Paní Soapsudová nevynechá jedinou příležitost postěžovat si na nezaplacený nájem... Ne, ne, vidím, že jste úplně stejně švorc jako já. Nicméně společnými silami tyhle otravné finanční obtíže určitě překonáme. Ale teď už mi konečně řekněte o tom zločinu.“

„Jak už jsem zmínil, je to dost prosté,“ začal Watsup. „Vykradli mi dům, a přitom zmizela moje sbírka al-džebrajnských slavnostních dýk nevyčíslitelné hodnoty, která tvořila většinu mého jmění.“

„Z čehož pramení vaše momentální tíživá finanční situace.“

„Přesně tak. Měl jsem v plánu rozprodat je na aukci v Sotheby’s.“

„Máme nějaké stopy?“

„Jen jednu. Na místě činu se našla zelená ponožka.“

„Jaký odstín zelené? Z jakého je materiálu? Bavlněná? Vlněná?“

„To nevím, Soamesi.“

„Pamatujte si, milý Watsupe, že na těchto věcech vždycky nesmírně záleží. Víte, kolik lotrů se podařilo dostat na šibenici právě kvůli přesnému odstínu jediného vlákna látačí vlny? A kolik jich naopak spravedlnosti vyklouzlo jen proto, že tyto důkazy chyběly?“

Watsup přikývl na znamení, že si ponaučení bere k srdci. „Všechny informace, které mám, pocházejí od policie.“

„Samozřejmě. To taky vysvětluje, proč jsou tak nanicovaté. Pokračujte, prosím.“

„Policie zúžila okruh podezřelých na tři muže: nějakého George Zeleného, Billa Hnědého a Wallyho Bílého.“

Soames zamyšleně přikývl. „Ano, to jsou ‚obvyklí podezřelí‘, ti mě hned také napadli. V Boswell Street a okolí mají totiž svůj rajón.“

„Jak jste mohl vědět, že bydlím v Boswell Street?“ zeptal se udiveně Watsup.

„Adresu máte na vizitce.“

„Aha. Každopádně jeden z nich to určitě udělal. Policie vypátrala, že každý z nich obvykle nosí sako a kalhoty.“

„To muži obvykle nosí, milý Watsupe. Dokonce i ti z nižších vrstev.“

„Ano. Ale také ponožky.“

Soames nastražil uši. „To je indicie, která by nás nejspíš měla zajímat. Ukazuje, že ti muži si žijí nad poměry.“

„Omlouvám se, Soamesi, ale nechápu –“

„Zřejmě jste nikdy nepotkal pány Hnědého, Zeleného a Bílého.“

„Aha.“

„Ale vyvarujme se rozptylujících poznámek, milý Watsupe, a pojďme k věci.“

„Zjevně jde o neměnný zvyk každého z těch mužů oblékat se za všech okolností do šatů stejných barev. Nenápadné stopy na místě činu –“

„Ano, ano,“ mumlal Soames netrpělivě. „Nitky, které ulpěly na rozbité skleněné výplni. Jasné jako nos mezi očima.“

„– ó ano, nitky a nitě už jsem zmiňoval. Podle těch vláken je jasné, že zloděj ztlumil zvuk rozbíjeného okenního skla jednou ze svých ponožek a že ta ponožka byla zelená. Svědkové potvrdili, že každý z těch tří výtečníků vždycky nosí sako stejné barvy, jiné než druzí dva, kalhoty má také každý od jedné barvy a stejně tak i ponožky. Žádný z nich nenosí dvě či více částí oděvu stejné barvy – přičemž pár ponožek se samozřejmě považuje za jednu součást oděvu, protože – jak jistě uznáte – ani zlotřilé duše jako tihle tři by na sebe nevzali ponožky, které k sobě nepasují. Tím by se jistě společensky znemožnili.“

„A vydedukoval jste z těch informací něco?“

„Každý z podezřelých měl na sobě právě jednu součást oděvu

shodnou se svým jménem,“ vyhrkl Watsup horlivě. „Takže když vyvodíme, o jaké barvy šlo, máme pachatele.“

Soames se pohodlně opřel v křesle. „Velmi správně. Možná nám to spolu přece jen půjde. Ještě něco?“

„Dospěl jsem k závěru, že informace, které máme zatím v ruce, k určení pachatele nestačí. Policie konečně připustila totéž, tak jsem jim navrhl, aby hledali další důkazy.“

„A našli něco?“

„Poté, co jsem jim dal určité konkrétní rady, tak ano.“

Watsup podal Soamesovi popsany list papíru. „Část policejní zprávy,“ dodal na vysvětlenou. V dokumentu stálo:

**Svodka zprávy o pátrání
Vyhotovil konstábl J. K. Wiggins,
holbornské oddělení Metropolitní policie**

- 1) Ponožky p. Hnědého měly stejnou barvu jako sako p. Bílého.
- 2) Osoba s příjmením, které se shoduje s barvou kalhot p. Bílého, měla na sobě ponožky s barvou shodnou s příjmením osoby v bílém saku.
- 3) Barva ponožek p. Zeleného se neshoduje s příjmením osoby v kalhotách stejné barvy, jakou má sako, do něž je oděna osoba s příjmením shodným s barvou ponožek p. Hnědého.

„A tady to máte,“ pravil Watsup. „Když budeme schopni určit zloděje, policie bude moci získat povolení k domovní prohlídce. A s trochou štěstí najdou moji ukradenou sbírku dýk, která bude nevyvratitelným důkazem viny. Jenže oni z toho nijak moudří nejsou a ani váš přeceňovaný konkurent si nevěděl rady stejně jako já – a proto předstíral, že ten případ pro něj není zajímavý.“

Soames se zachechtal. „Naopak, můj milý Watsupe. Díky vašemu neúnavnému zápalu, s nímž jste přesvědčil policii, aby prošetřila okolnosti tohoto činu dostatečně důkladně, máme dost indicií k určení pachatele. Závěry jsou samozřejmě velmi prosté.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Moje metody brzy poznáte,“ pravil poněkud záhadně Soames.

„Kdo je tedy pachatelem?“

„To zjistíme, jakmile provedeme dedukci.“

Watsup vytáhl nový tlustý zápisník, zatím ještě úplně prázdný, a začal psát:

Memoáry

sepsané Dr. Johnem Watsupem (chirurg. lék., Král. voj. věd..
ústav, ve výsl.)

Případ první: Strašlivý zločin se zelenými ponožkami

Soames si nadpis přečetl ze svého místa vzhůru nohama, ale tiše podotkl „Poslyšte, Watsupe, není označení ‚strašlivý zločin‘ přece jen trochu přehnané?“ Watsup přeškrtl slova „strašlivý zločin“ a místo nich napsal „závažný incident“. Když začal sepsovat společnou analýzu, špulil rty soustředěním a v průběhu přemítání jej neminulo několik škytnutí, nicméně totožnost zloděje se jim brzy vyjevila.

Řešení najdete na straně 269.

„Musím hned poslat telegram inspektoru Ruládovi,“ prohlásil Soames. „Pošle konstáblы, aby tomu darebákovi neprodleně zatnuli tipec. Bezpochyby tam vaše dýky najdou, protože o muži, kterého jsme identifikovali, se dobře ví, že nakradené věci prodává až s velkým časovým odstupem. Rád se jimi totiž *kochá*, milý Watsupe, což je chyba, která ho dostala za mříže už několikrát. A tím se náš první společný případ uzavírá!“

Jeho nadšení však rychle opadlo, když dodal: „Vaše pomoc byla klíčová, ale výsledky našich úvah bohužel nepřinesly žádný finanční efekt, protože šlo o váš vlastní případ.“

„Ale přece jen se blýská na lepší časy. Dostanu zpátky svoje dýky.“

„Obávám se, že policie je až do konání soudu zadrží jako důkazní materiál. I tak bychom je ale mohli považovat za předzvěst finančně utěšenějších časů, co myslíte, Watsupe?“

Po sobě jdoucí krychle

Krychle (neboli třetí mocniny) tří po sobě jdoucích čísel 1, 2, 3 jsou po řadě 1, 8, 27, což dává součet 36, čtverec celého čísla. Jaké jsou další krychle tří po sobě jdoucích čísel, jejichž součtem je čtverec?

Odpověď najdete na straně 273.

Adonis Asteroid Mousterian

AD	IN	SO
IS	DO	AN
NO	AS	ID

ADONIS

AS	IR	ED	TO
DO	ET	IS	RA
IT	AD	OR	ES
RE	SO	AT	ID

ASTEROID

EN	MA	IR	SO	UT
IS	TO	NU	ME	RA
MU	RE	AS	IT	NO
AT	IN	OM	UR	ES
OR	US	ET	AN	MI

MOUSTERIAN

Tři z Farrellových magických slovních čtverců.

Jeremiah Farrell publikoval některé úžasné magické slovní čtverce v *The Journal of Recreational Linguistics* (Časopis pro rekreační lingvistiku), č. 33 (květen 2000), s. 83–92. Zde jsou ukázky. Každé čtvercové políčko obsahuje slovo tvořené dvěma písmeny, jaké lze najít v běžném anglickém slovníku. V každém řádku i sloupci jsou zapsána všechna použitá písmena, což ve čtvercích o straně délky 4 a 5 platí i pro obě hlavní úhlopříčky. V každém řádku a sloupci je anagram neboli přesmyčka slova napsaného pod čtvercem (i když přesmyčky nedávají úplně smysl). Mimochodem, mousterian (čili moustérien) je v geologii mladší období středního paleolitu, pro které jsou charakteristické některými neandertálci používané pazourkové nástroje určitého typu.

Možná na vás seřazená slova nepůsobí nijak zvlášť matematicky. Ale milovníci a fanoušci hádanek a rébusů mají rádi slova i matematiku a já sám mám sklony pohlížet na hříčky se slovy a písmeny jako na kombinatorické problémy s nezvyklým omeze-

ním – omezeny jsou konkrétně slovníkem. Tyhle čtverce však mají zřetelné matematické vlastnosti. Když jednotlivá písmena vhodně zaměníme za číslice a čísla odpovídající jednotlivým párům číslic sečteme dohromady, bude výsledný číselný čtverec také magický. To znamená, že čísla v každém řádku, sloupci a (kromě čtverce 3×3) také na úhlopříčce nám dají stejný součet.

Tato vlastnost samozřejmě platí pro libovolné přiřazení čísel, protože každé písmeno se v každém řádku, sloupci i na úhlopříčce (kromě čtverce 3×3) vyskytuje právě jednou. Při správné volbě však dostaneme ve čtvercích čísla v rozsahu 0–8, 0–15, resp. 0–24. Pro každý magický slovní čtverec jsou přiřazena čísla jiná.

Dokážete určit, jaká čísla mají být přiřazena jednotlivým písmenům? Odpověď najdete na straně 273.

Dvě čtvercové jednohubky

1. Jaký je největší čtverec celého čísla, v němž je každá číslice 123456789 obsažena právě jednou?

2. Jaký je nejmenší čtverec celého čísla, v němž je každá číslice 123456789 obsažena právě jednou?

Odpověď najdete na straně 274.

Přistižen s čistýma rukama

John Napier, osmý zeman z Merchistounu (nyní se tato část Edinburghu jmenuje Merchiston), se v roce 1614 proslavil vynálezem logaritmů. Měl však i své temnější stránky: zabýval se totiž také alchymií a černou magií. Mnozí jej považovali za černokněžníka a jeho „známým“ (či, chcete-li, „kouzelnickým“) společníkem byl černý kohout.

Používal jej mimo jiné k usvědčení podezřelých z řad služebnictva, když došlo ke krádeži. Podezřelého obvykle zamkl v místnosti s kohoutem o samotě a přikázal mu kohouta pohladit: kouzelný pták prý neomylně dokáže rozpoznat vinu či nevinu. Působí to velmi mysticky – jenže Napier dobře věděl, co dělá. Na kohouta

John Napier.

totiž nanesl tenkou vrstvu sazí. Nevinný člen služebnictva jej pohladil, jak mu bylo nařízeno, takže měl na rukou saze. Zato provinilec na opeře raději nesáhl, protože se bál prozrazení.

Čisté ruce tedy byly důkazem viny.

Dobrodružství lepenkových krabic*

Z memoárů dr. Watsupa

Poté, co jsem získal zpět svou cennou sbírku ceremoniálních dýk a co každým dnem sílí reputace naší společné firmy, která dokáže rozlousknout nerozlousknutelné, vyřešit neřešitelné, rozplést nerozpletitelné a na kousky rozmontovat neproniknutelné, se naše osobní finanční situace den za dnem zlepšuje. Dveře naší kanceláře se prakticky netrhnou, anglická smetánka stojí na naše služby frontu a zápisníky se mi pod rukama postupně plní mnoha úspěchy mého přítele: „Záhada zmizelé hory“, „Případ vikomta, který se vypařil“ nebo „Liga plešatých“. Žádný z těchto případů ovšem

* Tento a všechny následující případy, které byly předmětem pátrání pánů Soamese a Watsupa, jsou (v mírně upravené podobě) reprodukovány z knihy *Memoáry dr. Watsupa aneb Byl jsem osobním asistentem nedostatečně opěvovaného génia, jímž oplýval jistý nedoceněný soukromý detektiv*, Manchester, Bromley, Thrackle & Sons, 1897.

nevystihuje Soamesův talent v té nejčistší podobě: jeho schopnost rozpoznat důležité aspekty zdánlivě obyčejných předmětů či událostí, jichž by si jiný jen sotva všiml. Na mysl se mi přirozeně dere případ „Obří netopýr od svatého Albana“, jenomže větvení všech linií této záležitosti je příliš spleťité, než abychom je zde mohli ve vsí úplnosti popsat.

Naopak podivné události z 18. prosince mému účelu poslouží dokonale a zaslouží si i větší pozornost. (Jsem však nucen maskovat skutečné datum události a skrýt i většinu toho, co se odehrálo, protože jinak by jednomu proslulému opernímu kontraaltu a několika vládním ministrům hrozilo zostuzení a nesnáze.)

Seděl jsem toho večera u svého psacího stolu a zaznamenával podrobnosti posledních Soamesových případů, zatímco on prováděl zdánlivě nekonečnou řadu experimentů s mým starým služebním revolverem a vázami chryzantém... Naše činnosti přerušila paní Soapsudová, která nám přišla předat dvě lepenkové krabice různých velikostí, obě převázané stuhami. „Dorazily vám nějaké vánoční dárky, pane Soamesi,“ oznámila.

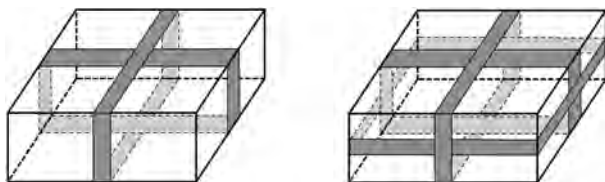
Soames přejel krabice pohledem. Byla na nich uvedena jeho adresa a nesly přerazítkované známky s nečitelným razítkem. Obě měly pravoúhelníkový tvar... i když, přísně vzato, je pravoúhelník dvojrozměrný útvar, takže bychom měli spíše mluvit o pravoúhlých rovnoběžnostěnech. Kvádrech či hranolech. Kuboidech.

Inu, měly prostě tvar krabice.

Soames vytáhl skládací metr a přeměřil je.

„Pozoruhodné,“ zamumlal si pod vousy. „A velmi, velmi zneklidňující.“

Už jsem se úsudky svého partnera naučil brát se vsí vážností,

Vlevo: Obvyklé aranžmá stuh podle Watsupa. Vpravo: Způsob převázání doručovaných balíků.

i když se třeba zpočátku leckdy jeví jako velmi nezvyklé. Přestal jsem balíky považovat za vánoční dárky a snažil se naopak rozptýlit rostoucí podezření, že jde o bomby. Pustil jsem se do pečlivého ohledání. Nakonec mi došlo, že jsou převázány více stuhami, než by bylo třeba.

„Stuhy se kříží na každé stěně balíku,“ poznamenal jsem. „Když balím balíky já, obvykle vážu stuhy tak, že vytvoří kříž na horní a spodní stěně a na ostatních čtyřech vedou jen shora dolů.“

„Ano, přesně tak to děláváte.“

Bylo vidět, že moji analýzu nepovažuje za úplnou. Zapnul jsem hned mozek na plné obrátky.

„Hmmm – chybí na nich mašle.“

„Správně, Watsupe.“

Očividně to nebylo jediné, co chybělo. Nebo: Očividně chybělo ještě něco. Poškrábal jsem se na hlavě. „To je vše, co dokážu vypořizovat.“

„Všechno, co dokážete vypořizovat zrakem, Watsupe. Všiml jste si všeho, až na jeden zásadní moment. Obávám se, že jsou na spadnutí strašlivé skutky.“

Priznal jsem, že na dvou vánočních dárkách nevidím nic tak hrozného. A pak mě přepadla děsivá myšlenka. „Myslíte, Soamesi, že v těch krabiciích je rozřezaná mrtvola?“

Rozesmál se. „Ne, jsou skoro prázdné,“ řekl a na důkaz svých slov je zvedl a zatřásl jimi. „Ale určitě je vám jasné, že stuhy tohoto konkrétního typu lze zakoupit jediné v obchodě dam Wilberforceových.“

„To bohužel nevím, ale hluboce se skláním před vaším dokonalým přehledem. Ten obchod mi je ale povědomý. To je ta galanterie na Eastcastle Street, že ano?“ A najednou mi vše secvaklo. „Soamesi! Právě tam byla spáchána ta hrozná vražda! Bylo to –“

„– ve všech novinách. Přesně tak, Watsupe.“

„Důkazy byly přesvědčivé, ale tělo se ještě nenašlo.“

Soames se zachmuřenou tváří přikývl. „Najde se.“

„Kdy?“

„Krátce poté, co otevřu tyhle krabice.“

Natáhl si rukavice a začal balíky rozbalovat.

„Milý Watsupe, v tomhle má bezpochyby prsty Cartonari.“ Když